

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/304 z dnia 2 marca 2016 r. rejestrujące w rejestrze gwarantowanych tradycyjnych specjalności nazwę [Heumilch/Haymilk/Latte fieno/Lait de foin/Leche de heno (GTS)].

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Strony skarżące zarzucają stronie pozwanej, że przy przyjmowaniu zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego nie uwzględniła ich sprzeciwu, mimo że został on zgłoszony w terminie właściwemu organowi krajowemu zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1151/2012⁽¹⁾, który to organ nie przekazał następnie tego sprzeciwu Komisji w terminie.
2. Ponadto strony skarżące zarzucają stronie pozwanej, że przyjęła zaskarżone rozporządzenie wykonawcze jeszcze przed prawomocnym orzeczeniem przez Sąd w przedmiocie skargi w sprawie T-178/15, Kohrener Landmolkerei i DHG/Komisja, która to skarga została wniesiona na nieprawidłową decyzję strony pozwanej odrzucającą sprzeciw z powodu niedochowania terminu.
3. Wreszcie przyjęcie zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego w istotny sposób działa na niekorzyść stron skarżących. Jest ono sprzeczne z zasadami Unii Europejskiej mającymi na celu ochronę wolnej i uczciwej konkurencji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2016 r. – Soudal/Komisja

(Sprawa T-201/16)

(2016/C 232/36)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Soudal NV (przedstawiciele: adwokaci H. Viaene, B. Hoorelbeke, D. Gillet i F. Verhaegen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie wdrożonego przez Belgię programu pomocy państwa w postaci zwolnienia z podatku nadwyżek zysku, podanej do wiadomości skarżącej przez państwo belgijskie w dniu 23 lutego 2016 r.;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589⁽¹⁾, art. 107 ust. 1 TFUE i art. 296 TFUE, polegającego na tym, że Komisja błędnie zakwalifikowała sporny środek jako pomoc państwa.

— Komisja naruszyła art. 1 lit. d) rozporządzenia 2015/1589 i art. 107 ust. 1 TFUE, gdyż błędnie zakwalifikowała sporny środek jako pomoc państwa. Sporny środek nie może zostać przyznany wyłącznie na podstawie art. 185 § 1 lit. b) Wetboek van inkomstenbelastingen van 1992 (belgijskiego kodeksu podatku dochodowego z 1992 r.), ale do zastosowania tego przepisu niezbędne są dalsze środki wykonawcze.

— Komisja naruszyła art. 296 TFUE, ponieważ przedstawione przez nią uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne. Sprzeczność ta polega na tym, że przy ocenie kryterium selektywności Komisja nie wyjaśniła, dlaczego stoi na stanowisku, że podstawą wstępnych decyzji podatkowych nie był bezpośrednio art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van inkomstenbelastingen van 1992, mimo że przy ocenie istnienia środka pomocy w decyzjach tych przyjęto, że wskazany przepis nie wymaga żadnych dodatkowych środków wykonawczych.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE i wynikającego z art. 296 TFUE obowiązku uzasadnienia, polegającego na tym, że Komisja nie oceniła prawidłowo istnienia korzyści i nie zastosowała kryterium inwestora prywatnego.

— Komisja nie zbadała, czy sporny środek pomocy rzeczywiście prowadził do przyznania korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE przedsiębiorstwom, wobec których został zastosowany. Przesłanka ta jest jednak istotnym elementem pomocy państwa, wobec czego Komisja musi ją zbadać, aby mogła stwierdzić istnienie pomocy państwa, gdyż w przeciwnym wypadku narusza ciążący na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia.

— Wydając wstępną decyzję podatkową w odniesieniu do skarżącej państwo belgijskie postępowało dokładnie jak podmiot gospodarczy działający w warunkach gospodarki rynkowej. Państwo belgijskie zainwestowało przy tym w skarżącą określoną kwotę pieniężną, poprzez przyznanie jej ulgi podatkowej, i na tej podstawie, w świetle nałożonych na skarżącą zobowiązań, mogło oczekiwać, że osiągnie znaczący zysk, z gospodarczego punktu widzenia. Ponieważ kryterium inwestora prywatnego nie jest wyjątkiem, który Komisja powinna stosować wyłącznie na wniosek danego państwa członkowskiego, instytucja ta naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE i wynikający z art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia, rezygnując ze zbadania, czy kryterium inwestora prywatnego zostało spełnione.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE i obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 TFUE, polegającego na tym, że Komisja nie oceniła prawidłowo selektywnego charakteru spornego środka.

— Artykuł 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen van 1992 i ustanowiony w nim system zwolnienia z podatku nadwyżek zysku jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw, które znajdują się w sytuacji porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym i które realizują transakcje gospodarcze objęte zakresem spornego środka. Sporny środek nie jest więc ograniczony do określonych przedsiębiorstw, które można wyselekcjonować na podstawie konkretnych cech, wobec czego nie jest on selektywny w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

— Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że zwolnienie z podatku nadwyżek zysku nie jest częścią układu odniesienia. Zwolnienie z podatku nadwyżek zysku oparte na synergii i korzyściach skali, w zastosowaniu zasady równości broni, jest istotną częścią przepisów określających całkowitą wysokość podlegającego opodatkowaniu dochodu, wobec czego nie może być postrzegane jako prowadzące do selektywności odstępstwo od układu odniesienia.

- Komisja nie zdołała wykazać, że zasada równości broni została nieprawidłowo zastosowana przez Belgische Rulingcommissie (organ decyzyjny służby ds. wstępnych decyzji podatkowych) w kontekście stosowania art. 185 § 2 lit. b) Wetboek van de inkomstenbelastingen van 1992. Argumentacja Komisja jest niespójna, gdyż mimo że zostały w niej uwzględnione istotne elementy, to jednak są one ze sobą sprzeczne lub brak im wymaganej spójności.

4. Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że nakaz odzyskania pomocy narusza zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2016 r. — Brancheforening for Regulerkraft i Danmark/Komisja

(Sprawa T-203/16)

(2016/C 232/37)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Brancheforening for Regulerkraft i Danmark [Duńskie Stowarzyszenie Regulacji Energetyki (BRD)] (Ikast, Dania) (przedstawiciel: N. Gade, адвокат)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja dopuściła się naruszenia art. 265 TFEU — pomimo zawartego w tym postanowieniu wezwania do działania – ze względu na sposób, w jaki wszczęła formalne postępowanie w przedmiocie pomocy państwa: zob. art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 2015/1589 i, uchybiając terminowi określonym w art. 9 ust. 6 tego postanowienia, nie wydała w odpowiednim czasie decyzji w przedmiocie pomocy państwa SA.32699 i SA.32184 przyznanej na rzecz elektrociepłowni i dostawcy energii elektrycznej i mającej wpływ na rynek mocy regulacyjnej.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 265 TFEU wszczynając formalne postępowanie dopiero po upływie 29 miesięcy od wniesienia do niej skargi i nie wydając decyzji nawet po upływie 31 miesięcy od wszczęcia tego postępowania.

Skarżąca twierdzi następnie, że Komisja otrzymała wszystkie informacje, których mogła potrzebować, aby przeprowadzić postępowanie w przedmiocie pomocy państwa, zaś okres 31 miesięcy musi zostać uznany za wystarczający do przeanalizowania wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy także ze względu na to, że instytucja ta potrzebowała 29 miesięcy na postępowanie wstępne, co oznacza, że łącznie prowadziła dochodzenie w tej sprawie przez 5 lat.